

DENNY N. DWIGHT

ECONOMISCHE WEZENS

BOEK TWEE – HET VIRUS VAN DE
CREATUREN

1e druk 2025

© / Copyright: 2025 Denny N. Dwight

Uitgever: Freeze Verlag

Oorspronkelijke titel: Economic Creatures – Buch zwei – Das Virus der Kreaturen

Omslagfoto: Denny N. Dwight

Omslagontwerp, illustratie: Denny N. Dwight

Redactie (logische fouten): Sebastian Kroker, Tim Donart

Redactie (spelling en grammatica): Valeska Harrer

Dennis Nowakowski

Dinnendahlstr. 43

46145 Oberhausen

E-mail: d.nowakowski@hotmail.de

Dit werk, inclusief alle inhoud, is beschermd door auteursrecht. Alle rechten voorbehouden. Nadruk of reproductie (ook gedeeltelijk) in welke vorm dan ook (druk, fotokopie of ander procedé), evenals opslag, verwerking, vermenigvuldiging en verspreiding met behulp van elektronische systemen van welke aard dan ook, geheel of gedeeltelijk, is zonder uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever verboden. Alle vertaalrechten voorbehouden.

KONTROLLVERLIES

Ik bloedde als een geslacht varken toen de vuist van de blonde reus me opnieuw in het gezicht raakte. Een harde klap in mijn maag volgde, mijn ingewanden verkrampden, maagzuur schoot mijn keel in en liet een doordringend vieze smaak achter in mijn mond. Ontwijken was onmogelijk, vastgebonden op een stoel, gedwongen om te incasseren wat een sadistische kerel uitdeelde. Weer vloog zijn vuist op me af, raakte me hard op mijn kin en voegde een nieuwe wond toe aan mijn talloze schaafwonden. Het kleine beetje troost dat al mijn tanden nog stevig op hun plek zaten, kon elk moment veranderen. Het bizarre scenario was niets nieuws voor me, afgezien van het feit dat ik alleen mijn onderbroek droeg, vastgebonden aan deze houten stoel, terwijl mijn kwelgeest zich kostelijk amuseerde. Maar één onmiskenbaar iets maakte me ongemakkelijk. De pijn die Castor me toebracht, was draaglijker dan ik had verwacht. Misschien was ik gewoon uitgeput, verzwakt, of speelden mijn zintuigen een spelletje met me, maar het voelde alsof deze man me niets kon aandoen.

“Zeg eens, doe je dit puur voor je eigen plezier?” vroeg ik aan mijn zongebruinde tegenstander, die een wit mouwloos shirt en een zwarte smokingbroek droeg. De bijna twee meter lange man met zorgvuldig naar achteren gekamd blond haar bracht zijn vrije tijd duidelijk door in de sportschool. Hij boog zich naar me toe.

“Je hebt het door, Hardy,” antwoordde hij met een arrogante grijns.

Hij liep naar een roltrrolley, zoals automonteurs die gebruiken, en bekeek de netjes gerangschikte werktuigen waarmee hij mijn pijnniveau naar een nieuw hoogtepunt wilde tillen. Naast de verscheidenheid aan folterinstrumenten lag

ook een kleine walkietalkie, die hij altijd bij zich droeg. Met dat verdomde ding had hij volledige controle over mij. Eén klein bevel was genoeg, en ik zou Madeline nooit meer levend zien. Het enige pressiemiddel dat Castor en Lydia nog tegen me hadden. En ze zouden het tot het bittere einde uitbuiten. Ik keek naar Castor, die zoekend rondkeek. Toen draaide de blonde man zich zwijgend om en liep naar een grote poortboog die naar een andere hal leidde, vol met halterbanken, loopbanden, fietsen en ander fitnessapparatuur. Het duurde even voordat Castor volledig uit zicht was. Dat gaf me de korte adempauze die ik hard nodig had. Deze reus, wiens hele linker gezichtshelft ontsierd was door een gemene brandwond, zat immers al bijna een uur op me in te beuken. Een paar dagen geleden presenteerde hij zich nog in een zwart gevechtspak, zoals speciale eenheden dragen. Zijn altijd beleefde woordkeuze verbloemde helaas zijn overduidelijke sadistische inslag niet. Hem als psychopaat bestempelen zou te eenvoudig zijn. Er was iets met die kerel dat simpelweg niet klopte.

Nadat ik een flinke lading bloed en speeksel op de kostbaar ogende marmeren vloer had gespuwd, keek ik rond in de enorme hal, die duidelijk als luxe zwembad diende voor de eigenaresse. De walgelijke chloorgeur, die ik al als kind verafschuwde, bezorgde me vanaf de eerste seconde hevige hoofdpijn. De bijtende geur vermengde zich met de smaak van mijn bloed tot een vreemd weerzinwekkende mix. Direct achter me lag een uitgestrekt zwembad, het tweede op dit landgoed, mag ik toevoegen. Boven het zwembad torende een stenen brug met lichtbruine Griekse zuilen en een brede leuning. Daaronder bevond zich een cocktailbar, die alles bood wat je hartje begeerde. Links van me was een enorme raamwand, waardoor je de pompeuze toegangspoort kon zien, ongeveer vijftig meter voor het landgoed. Aangrenzend rees een hoge, dikke stenen muur op, die het hele terrein omringde en waarlangs regelmatig zwaarbewapende wachters patrouilleerden. Niet dat die wachters nodig

waren, want een nieuw wapensysteem beschermde het landgoed en zijn bewoners. Een onneembare vesting, voorbereid op elke aanval. Levend of ondoord, dat maakte niet uit.

Boven me bevond zich een reusachtige glazen koepel, waardoor langzaam het licht van de opkomende zon naar binnen stroomde. Onder andere omstandigheden had ik het hier best naar mijn zin kunnen hebben. Een cocktailtje, een paar leuke vrouwen, en het feest kon beginnen. Helaas speelde hier een ander verhaal, dat me mijn kop kon kosten als ik niet eindelijk iets ondernam of iemand me te hulp zou schieten. Op de gehoopte hulp leek het voorlopig niets te worden, en dus was ik weer eens op mezelf aangewezen en moest ik zien hoe ik mijn kont uit de vuurlinie kreeg. Wederom had ik mezelf in een situatie gekatapulteerd waar ik zelf schuldig aan was. Het verdomde verhaal van mijn leven.

Mijn moeder zei ooit dat iedereen een speciaal talent of gave heeft, die hem tot een unieke persoonlijkheid vormt. Mijn gave leek te liggen in het verbazingwekkend goed incasseren van pijn en het maken van stomme opmerkingen. Mezelf in hopeloze situaties manoeuvreren zag ik als een soort talent dat ik niemand toewens. Het zou allemaal minder erg zijn als ik niet steeds anderen mee de ellende in sleepte.

De draad waarmee Castor me had vastgebonden, deed verdomd veel pijn en had zich al een tijd geleden in mijn polsen gesneden. Typisch voor deze stinkend rijke klootzakken. Ze bouwen paleizen voor miljoenen, maar besparen op het bindmateriaal voor hun gevangenen. Sommige dingen veranderen nooit. Ondanks deze feiten ben ik toch verrast dat ik zo ver ben gekomen, en dat in zo'n korte tijd. Een paar weken geleden begon de missie, die geen enkele levensbedreigende situatie oversloeg. Alleen om uiteindelijk

te belanden op een gigantisch landgoed, waarvan de eigenaresse me samen met haar blonde lakei allesbehalve hartelijk verwelkomde. Lydia, die ijskoude trut, presenteerde me antwoorden op ongestelde vragen op een verdomd zilveren dienblad. Ook al kan ik er nu weinig mee, het is geruststellend om te weten wie de eigenlijke aanstichters waren van deze wereldwijde catastrofe die de mensheid enige tijd geleden werd opgelegd. Bartosz zou waarschijnlijk in zijn graf tolleren bij deze feiten. Veel van zijn aannames en theorieën waren correct, maar de eigenlijke reden voor onze uitroeiing was zo banaal dat zelfs ik het niet kan geloven. Maar dit duivelse spel van de machten verbleekte naast de uiteenzettingen die Lydia me om de oren had geslagen. Voordat haar afgerichte hond Castor me uit de cel haalde en naar dit pretbad sleurde, waren er vreselijke dingen gebeurd, die voor hem, Lydia en alle betrokkenen nog een nare nasleep zouden krijgen. Weer spuwde ik bloed op de grond, keek lang naar de smurrie en hoopte dat het Madeline beter ging dan mij.

Castor keerde fluitend terug, met een rode jerrycan in de ene en een olijfgroene zak in de andere hand. Zijn aanvankelijk donkere silhouet kreeg steeds scherpere contouren naarmate hij dichterbij kwam. In alle rust zette hij de jerrycan, duidelijk gevuld met benzine, neer en haalde iets uit de zak. Het was mijn nunchaku, waarmee ik enige tijd geleden de Kreatur had uitgeschakeld. Waarschijnlijk zaten mijn andere wapens ook in die zak. Zonder munitie waren ze nutteloos, dus dacht ik er niet verder over na. De blonde man hield de dikke houten stokken, verbonden door een korte stalen ketting, in zijn handen. Toen begon hij ermee te zwaaien. Hij was duidelijk goed vertrouwd met dit wapen en leverde een indrukwekkende show af, waar zelfs Bruce Lee een staande ovatie voor zou hebben gegeven. Met adembenemende snelheid liet hij de massieve stokken ronddraaien, voerde ze langs zijn lichaam en greep nooit mis. Waarschijnlijk een soort warming-up om te voorkomen dat hij een pees scheurde als hij me met mijn eigen wapen de genadeslag zou geven.

“Castor,” sprak ik de reus aan, die doorging met het zwaaien van de nunchaku. “Kunnen we niet nog eens over deze zaak praten?” Toegegeven, een wanhopige poging om mijn tot nu toe ongeschonden botten te redden en wat tijd te rekken. Tijd die misschien toch nog mijn hachje kon redden. Was er ooit een aflevering van *The A-Team* waarin John Hannibal Smiths plan niet werkte en hij door zijn kameraden gered moest worden? Ik meende me een of twee afleveringen te herinneren. In één aflevering had zelfs Murdock een succesvol plan bedacht, wat Hannibal uiteindelijk niet kon geloven.

“Waarover moeten we nog praten?” rukte de stem van mijn kwelgeest me uit mijn gedachten. “Lydia zei dat ik met je mag doen wat ik wil, zolang ik je daarna maar vermoord. Wat kan ik me nog meer wensen?”

Aan gewetenloosheid was Castor moeilijk te overtreffen, zoveel was me duidelijk. Maar hij moest een zwakte hebben. De lelijke brandwond op zijn gezicht, waarschijnlijk een aandenken van een gloeiende bewonderaar die hij daarna had uitgeschakeld, leek me een goed aanknopingspunt.

“Wat denk je ervan om me los te maken en dit op de ouderwetse manier te regelen?” stelde ik de blonde reus voor, die zich ongetwijfeld goed kon weren. “Je weet wel, man tegen man en zo. Maar laat me eerst mijn broek weer aantrekken. Ik zou me anders niet op mijn gemak voelen, als je begrijpt wat ik bedoel.”

Hij lachte alleen maar en ging door met zijn oefeningen met de nunchaku. Toen sloeg hij me zonder waarschuwing een van de stokken tegen mijn hoofd. De kracht van de slag, tegen de linkerhelft van mijn gezicht, draaide mijn hoofd ver naar rechts. Tot mijn verbazing explodeerden er wat sterren voor mijn ogen, maar ik voelde de pijn amper. Ik besloot mijn tegenstander daar niet van

op de hoogte te stellen, want hij kon me elk moment een klap geven die ik niet zo makkelijk zou incasseren. Dus draaide ik mijn hoofd langzaam weer naar voren en keek Castor duister aan.

“Oh, dat deed pijn, hè?” vroeg hij grijnzend, terwijl hij zich licht naar me toe boog. “Je denkt zeker dat ik een idioot ben, of niet?”

“Nou, ik wilde het niet zo hardop zeggen, maar je bent wel een beetje...”

Op dat moment ramde hij de stokken in mijn kruis. Dit keer deed het echt pijn. Mijn adem stakte even, terwijl ik tegen een flauwte vocht en een diep gebrom uitstootte. Het duurde even voordat ik mezelf hervond en de grote kerel, die nu wijdbeens voor me stond, opnieuw duister aankeek. Een zachte grom ontsnapte mijn keel. Daarvoor zou hij betalen, en niet zo’n beetje ook. Weer zwaaide hij met de stokken voor mijn hoofd en liep opvallend langzaam heen en weer.

“Hardy, ik heb gezien hoe je met Lydia’s soldaten omging. Dat was echt een indrukwekkende prestatie, moet ik toegeven. Ik heb gezien hoe gevaarlijk je echt bent. Niet dat ik bang voor je ben. Maar het lot maakt soms een draai van 180 graden, en die overwinning gun ik je gewoon niet. Dat is een kwestie van waarschijnlijkheid, snap je. Omdat je toch geen kans zou maken, bespaar ik mezelf de moeite. Maar ik zal je vertellen wat ik ga doen. Ik sla nog een tijdje je botten kapot, giet benzine over je heen en steek je dan in brand. Wat vind je daarvan, mijn vriend?”

Verdomme, als deze dinosaurus niet snel op mijn provocaties inging, zou ik echt binnenkort branden als een fakkel. Het enige wat nog ontbrak was “Stuck in the Middle with You” en dat ik hem Mr. Blonde noemde, dan zou het scenario perfect zijn.

“Over verbranden gesproken,” zei ik opvallend nonchalant. “Wie heeft jouw gezicht eigenlijk gefrituurd?” Castor stopte abrupt zijn beweging en staarde me emotioneel aan. Toen hurkte hij voor me neer, zonder een seconde het oogcontact te verbreken. Ik had een nieuwe klap verwacht, maar hij glimlachte alleen kil naar me.

“Leuk dat je het vraagt. Mijn vader heeft me dit aangedaan omdat ik hem in de weg stond toen hij herhaaldelijk mijn zus probeerde te misbruiken. Hij bond me aan het bed, zette een pan water op en goot het langzaam over mijn gezicht. Ik hield alleen de linkerhelft voor hem, zodat hij me niet volledig kon verminken. Op een gegeven moment raakte ik bewusteloos van de pijn. Ik was pas acht jaar toen hij me dit aandeed. Toen ik twaalf was, ramde ik een ijspriem in zijn achterhoofd. Ik zal zijn verraste blik nooit vergeten toen hij voor me op zijn knieën zakte en niet kon bevatten wat hem overkwam. Hij probeerde nog kort het metaal uit zijn hoofd te trekken, maar het was te laat. Hij viel recht voor mijn voeten en blies zijn zielige leventje uit. Ik heb me nooit zo goed gevoeld als op dat moment. Dat was de korte versie van mijn verminking. Ik denk dat ik het hoofdstuk over botten breken oversla en meteen naar het flambéren ga. Jouw gevoelloze vraag heeft me op een of andere manier geïnspireerd.”

Met deze woorden stond Castor op, gooide de nunchaku achteloos weg, die een paar keer luid op het marmer sloeg, en pakte de rode jerrycan. Shit, deze kloodzak zou me nooit van mijn boeien bevrijden, laat staan zich in een vuistgevecht met me storten. Hij zou zijn plan uitvoeren en als een indiaan om me heen dansen terwijl ik afbrandde als een verdomde sterretje. Hij opende de dop van de jerrycan en keek me koud glimlachend aan. Toen goot hij de stinkende vloeistof over me heen, die weliswaar het bloed van mijn lichaam waste, maar in mijn wonden brandde als vuur. Een nieuwe geur voegde zich

bij de chloorlucht van het zwembad en reageerde ook met mijn maagzuur, dat nog steeds in mijn keel brandde. Door de benzinedampen kreeg ik amper lucht en hoestte een paar keer. Hij legde een lange benzinespoor, bijna tot aan het grote raam, om het van een veilige afstand aan te steken. Toen haalde hij een zilveren stormaansteker uit zijn broekzak. Het verplichte klikken bij het openen van de aansteker drong tot mijn oren door. Na een paar mislukte pogingen om de aansteker aan te krijgen, lukte het uiteindelijk. De kleine vlam laaide op, en wierp een mystiek licht op Castors gezicht.

“Nog smeekbedes, Hardy?”

“Val dood,” beet ik hem vol haat toe. Ik zou nooit smeken. Zeker niet bij zo’n laffe klootzak, die daar waarschijnlijk nog van zou genieten. Met mijn naderende einde in zicht sloot ik mijn ogen en ging diep in mezelf. Ik was niet bang. De erfenis van mijn vader, die me al meer dan eens goed van pas was gekomen, liet me ook nu niet in de steek.

Plots verscheurde een oorverdovende knal de stilte. Meteen daarna spatte de raamwand aan mijn linker kant in duizend scherven uiteen. Een drukgolf rukte me zijwaarts weg en smiet me hard op de grond, waarbij de stoel brak. Even leek het volume van de wereld omlaag gedraaid, en ik keek naar Castor, die ook van zijn benen was geslagen en tegen de muur was gesmeten. Tientallen grote scherven staken in zijn lichaam, maar dat weerhield hem er niet van weer op te staan en naar de vernielde raamwand te lopen. Langzaam kwam ik ook overeind en liep naar Castor, die als aan de grond genageld naar buiten staarde. Een paar stappen achter hem bleef ik staan en keek ook naar buiten. De ijzeren poort was opgeblazen, en een vloedgolf van ondoden stroomde het landgoed op. In de verte stopte de stroom nieuwkomers niet. Ze verspreidden zich snel over het hele terrein, terwijl sommige wachtposten en

soldaten tevergeefs probeerden te vluchten. Degenen die de horde probeerden te weerstaan, werden overlopen en in stukken gescheurd. De muur had hen allen lange tijd beschermd. Maar zelfs hun superieure technologie, wapensystemen en vele mannen konden hen niet redden. Het geschreeuw van veel mannen drong tot ons door terwijl we het spektakel gadesloegen. Het bekende gemompel en gekreun, samen met de muffe geur van rottende lijken, steeg naar ons op. Waarschijnlijk waren door de kracht van de explosie ook de andere ramen van het gebouw vernield. Binnenkort zou een troep ondoden het huis innemen en iedereen het vlees van de botten scheuren. Esra, schoot het door mijn hoofd. Die kleine etter was dus nog in leven en hij was hier. Als hij hier was, hadden de anderen het misschien ook gered. Ik had geen idee hoe ze ons hadden gevonden, maar de timing kon niet beter zijn. Langzaam maakte ik mijn handen los van de draad en wreef over de wonden aan mijn polsen. Het doffe gevoel in mijn handen nam af, en ik voelde de krachtige hartslag die mijn ledematen weer doorbloedde. Castor keek niet om. Maar hij wist dat ik achter hem stond en dat er geen ontsnappen meer aan was.

“Waarom dit alles?” fluisterde Castor net luid genoeg. “Waarom vernietigen jullie alles wat we hier hebben opgebouwd? Waarom weigerde je met ons samen te werken? Het had allemaal zo eenvoudig kunnen zijn,” voegde hij eraan toe, terwijl hij zich naar me omdraaide.

“Meen je dat nou?” antwoordde ik glimlachend, terwijl ik naar mijn kleren liep en haastig mijn cargobroek aantrok. Toen keek ik hoe Castor de ene na de andere scherf uit zijn huid trok, langzaam op me afliep en me duister aankeek. De blonde reus ging voor me staan, bracht zijn vuisten omhoog en bleef zwijgend in die houding staan. Wachtend tot ik de eerste slag zou uitdelen. De tijd van vergelding was eindelijk gekomen. Castor had te veel levens uitgedoofd, te veel pijn veroorzaakt en ellende achtergelaten om zomaar weg

te komen. Eindelijk zou ik de gerechtigheid krijgen die ik verdiende. Ik zou ervan genieten om die arrogante grijs van zijn smoel te vegen. Ik zou zijn botten vermorzelen en zijn resten daarna aan de ondoden voeren. En ik zou er alle tijd voor nemen. Dat stond vast.

“Tijd om te sterven, klootzak.”